

מאמר הגאולה

הגאולה תהיה בו ולא בזולתו

ידוע מה שנכתב בזוהר הקדוש, שבאמצעות ספר הזוהר אפשר לזכות לצאת מהגלות ברחמים, דהיינו ללא ייסורי חבלי משיח. הרמח"ל (רבנו משה חיים לוצאטו הקדוש) מסביר בספרו **אדיר במרום** מה עומד מאחורי הדברים הללו של הזוהר. השורה התחתונה: כדאי מאוד דווקא עכשיו לדבוק בקריאת ספר הזוהר הקדוש (כידוע, אמרו המקובלים שספר הזוהר פועל גם אם לא מבינים את המילים שקוראים).

להלן חלק מהדברים שמביא הרמח"ל:

"תניא אמר ר' שמעון לחבריא עד אימת נתיב בקיימא דחד סמכא"

מן התיקונים הגדולים שנתקנו בעולם היה ספר הזוהר, כאשר נאמר שבחנו בכמה מקומות ממנו עצמו, **כי הוא לגאולה הוכן, ולהצמיח קרן ישועה לבית ישראל**. ויתבאר בו דבר זה בכמה מקומות ברעיא מהימנא, ובתיקונים כמה וכמה פעמים. וגם פה בפרשת נשא (קכ"ד ב): **"ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי"** (ובגלל שעתידים ישראל לטעום מעץ החיים שהוא ספר הזוהר הזה, ייצאו בזכותו מהגלות ברחמים)

והענין הזה תלוי הוא בעיקרים גדולים מעיקרי החכמה, ומושרש בעומקי ההנהגה, אשר הכין ופעל האדון היחיד על עמו ועל נחלתו, לנחותם הדרך אשר יגיעו בו אל רב טוב המכוון בראשית המחשבה. וצריך שתדע כמה חסרו ישראל בגלותם, ומה תיקונים צריכים הם להם להחזירם לקדמותם. ובחשוב המשורר (דוד המלך ע"ה) על הענין הזה, והבין החסרונות הגדולים האלה, היה מתאונן ואומר: **"אותותינו לא ראינו, אין עוד נביא" וכו' (תהלים עד, ט).** כי באמת חכמה רבה ויקירא אבדה מישראל, וחז"ל אמרו **"מיום שחרב בית המקדש, שרו חכמיא למהוי כספריא" כו' (סוטה מ"ט א).** והיה המשורר מתפלל על זאת ואומר: **"עד מתי אלהים יחרף צר" כו' (שם עד, י).** ובפסוקים אלה נכללים סודות גדולים מאד בענין הזה, שמע והבן:

ונמצא שבריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התיבה, שבסודה נעשה הזוהר, אשר בו נכללו כל הששים ריבוא נשמתין, כמוזכר בתיקונים. **ואז נחשב זה לבריחה כללית לכל ישראל**, עד שבסוף הימים לא יצטרך אלא יציאה. וזהו שנאמר (ישעיה נב, יב): **"כי לא בחפזון תצאו, ובמנוסה לא תלכו, כי הולך לפניכם ה' ומאסיפכם אלוקי ישראל"**...

והאמת, כי ספר הזוהר נשאר אחריו (אחרי רשב"י) לברכה, **שכל מי שיתדבק בו נקרא שבורח מן הסטרא אחרא**, עד שלא יצטרך לו (באחרית הימים) אלא יציאה. ואודיעך מה תועלת נמצא בזה. והאמת כי תועלת גדול הוא, **כי הוא הצלה מחבלי משיח**.

והענין: כי חבלי משיח לא היו צריכים, אלא כמו חיבוט הקבר הצריך להפריד מן האדם הזהמא שנדבק בו, כן היו צריכים החבלים (חבלי משיח) כדי להפריד מישראל [את] זוהמת הגלות, כדי שיוכלו לברוח כנ"ל, ואחר כך יחזרו לצאת. וזה סוד [מאמר חז"ל] "הקב"ה מעמיד עליהם מלך שגזירותיו קשות כהמן ומחזירם למוטב" (סנהדרין צז ב), כי זהו כלל גדול: בעוד שהאדם תוך תגבורת הסטרא אחרא אינו יכול לתקן התיקון הצריך. וצריך שהסטרא אחרא תישאר כפותה וקשורה תחת ישראל כנ"ל, ולכן צריך להם שתי הפעולות:

1. לצאת מן הקליפות ההם בדרך בריחה, כי בדרך יציאה אי אפשר בראשונה.
2. ואחר כך שיצאו ממש מן הקליפות ביד רמה, שהקליפות תשארנה כפותות תחתם.

אך כיון שנדבק הרבה בהם הזהמא, לא היה אפשר להם לברוח אלא על ידי החבלים (חבלי משיח), שאז היו חוזרים בתשובה שהיא "אימא" עיר מקלט, וזאת היא הבריחה. ואודיעך בזה סוד גדול מה שאמר הכתוב: "בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה וכו' ושבת עד ה' אלהיך" וכו' (דברים ד, ל)

דע, כי התגבורת הסטרא אחרא לגזור ח"ו גזירות על ישראל, נמשך לפי עלייתה להתאחז ולניק במדרגות, כי כפי עלותה כך מתגברת. והנה היא עולה ומתגברת בספירות זו"ן, ואז נדחקים ישראל דוחק אחר דוחק. עד שהיא מגעת ל"אימא", והיא חושבת להתדבק שם גם כן, בסוד, "אימא דינין מתערין מינה" (זוהר ח"ג סה א), אך באמת אינה יכולה, כי אימא היא חירות. ואז אדרבה, ישראל מתדבקין בה ובורחין בסוד התשובה.

ולכן היה צריך המלך שגזירותיו קשות, שהולך ומתגבר מספירה לספירה עד שמגיע לאימא ושם נשבר כוחו, כי אדרבה מתעוררת התשובה לישראל. והוא סוד "לפני שבר - גאון" (משלי טז, יח),

ועל כן גם בריחת משה ורשב"י היו על ידי הגזירה. וכיון שבבריחה זאת נעשה ספר הזהר, הנה כבר ענין התיבה קיים ועומד לכל מי שיזדמן אליו, דהיינו: **הנדבק בספר הזהר כבר מגיע ל"אימא" ויצא מן הסטרא אחרא, ואין צריך לו חבלי משיח, כמוזכר ברעיא מהימנא פרשת נשוא, בענין שהבאתי למעלה בתחלה.**

והנה, עם כל זה, לא נתגלה הזהר אלא בזמן הרבה אחרי העשותו, כי הלא הפעולה הזאת אינה צריכה להימצא אלא בזמנה, פירוש: שיברחו ישראל בסוד הזהר הזה, כי פעולתו אינו אלא בסוף יומיא בדרא דמלכא משיחא (בסוף הימים, בדורו של מלך המשיח).

והנה, בימינו אנו, זכינו שספר הזהר נגיש לכל אדם בכל קצוות תבל, בלחיצת כפתור בלבד, וללא כל תשלום, ונראה שזו כוונת הדברים שפעולת ספר הזהר (שאמנם נתגלה בתקופה מאוחרת יחסית לתקופת רשב"י) צריכה להימצא לכלל ישראל בסוף הימים, בדורו

וכבר [קראו כל גדולי הדור](#) את הציבור לקריאה בספר הזוהר בתקופה זו. ושמעתי בשם גדולים, שנכון שאדם יקציב לעצמו אפילו קריאה של דבר מועט בספר הזוהר מדי יום, ובכך יוכל בע"ה לדבוק בספר הזוהר. והאמת, שמעבר לדברים האמורים למעלה בעניין כוחו של ספר הזוהר לבטל את חבלי משיח עבור האדם הדבק בו, הרי ידוע שספר הזוהר ממרק את נשמת האדם מכל דבר רע, והקריאה בו היא [סגולה לכל הישועות וההצלחות](#).

אגרות רמח"ל

אגרת ט"ו (רמח"ל לרב"ד)

אמנם, ליקר נפש כ"ת אשר יקרה מאד, מוכרח אני לגלות לו מסתרי אלקים, כאשר הורשיתי וכאשר יוכל המכתב שאת. ויראה ויבין עין שכלו היקר והטהור עומק הדברים, אשר עמקו מחשבות ה' :

[השתלשלות החכמה אחרי החרבן]

כאשר פתוח לרוחה היה פתח ההשפעה בהיות בית המקדש קיים, כן נסתם בזמן חרבנו, ולקח הס"א כח כח אשר לקחה על פי חטאי אבותינו אשר חטאו. ומאותה השעה - גלגולי דברים נתגלגלו למעלה, לפי המדרגות הצריכות להתקן. וכל יום מאור חדש הוא, ולפי טבע המאור ההוא, ולפי הפגם הנפגם בו, ולפי התיקון הפרטי הצריך לו, כך נמשכו דברים למטה בעולם הזה. וכמה תיקונים נתקנו לישראל בזמן גלותם, הלא המה תיקון המשנה, תיקון הגמרא, תיקון המדרשים, שכולם הם תיקונים פרטים, כולם צריכים איש בזמנו דוקא, והם נעשים בזמן שבו הגיעה להאיר מדרגה אחת, שבה תלוי התיקון ההוא ליתקן.

[עיקר התיקון ע"י הזוהר]

אך תיקון הזוהר הוא העולה על כולם. והנה סודו הוא הוא הפנימיות עצמו, כי כל הפשט בחיצוניות הוא, וכאשר כל ההנהגה עיקרו בפנימיות - על כן עיקר התיקונים הוא הזוהר. ויותר בפרט אבאר הדבר. כי הזוהר הוא דוקא בחי' הטפה היוצאת מן היסוד, ועל כן נקרא זוהר הרקיע. וכבר נודע, שכל ההנהגה ע"י הזיווג היא, וכולה נכללת בהשפעת הטפה. והנה כשיהיה זכות, שהטפה הזאת תגיע בחינתה עד למטה בעולם השפל - הנה כל הדברים יהיו מתתקנים על ידה תיקון גדול. כי בה נעשה הכל לכל הצדדין. והנה זכה רשב"י להיות הכלי האמצעי להמשיך תיקון זה, ועשה הזהר.

אבל האמת, שלא יצא אלא חלק אחד אור מאותה הבחינה, וזה לצורך מה שיקיים ישראל וכל העולם בזמן הגלות. אך התיקון האמיתי הוא שיהיה ענין זה קיים תמיד, שלא יפסק. כי כן ההשפעה תצא חדשה, בסוד "חדשים לבקרים" כי זה סוד המן הבא בזכות משה, שהוא כללות הסי' [השישים] ריבוא, וממשיך השפעת הזיווג בכח כלם כאחד.

והנה אחרי הרשב"י ע"ה [עליו השלום] חזרה הס"א וסיתמה, כי לא היה תיקון אלא לשעה. וסוד הענין: כי התיקונים הנעשים לפי ההכנה שנשלמה במקבלים - זה יעמוד, כי נמשך מכח היות הדברים בהקבלתם כראוי. אבל יש פעמים שלפי המדרגה המתעוררת - תתגבר הארה העליונה, ומבלי הכנת התחתונים תתגבר ותעבור ותעשה הדבר ההוא. ואז לא תעמוד הרבה, כי תסתלק אחר כך. אלא שתיקונה ישמר לימים ארוכים להתגלות. והאות על זה: גדלות יציאת מצרים. ועל כן אחר רשב"י נסתמו הדברים. ואחר כך בהגיע מדרגות הארות להאיר נראו תיקונים אחרים. עד שבא האר"י זלה"ה, ואז האירה הארה מבחינת ההארה הראשונה, שהאירה בזמן הרשב"י עליו השלום. ואז ניתן לו לפרש דוקא ענין הזוהר של רשב"י עליו השלום, והוא שלימות הארה הראשונה.

והנה יראה כבוד תורתו, שלא דמתה ההכנה שהוצרכה לרשב"י להכנת האר"י. כי לזה הוצרך מערה ועל ידי בריחה ובזקנותו, ולזה הוצרך פרישות מבחירתו בילדותו. וכמה אחרים, שעשו פרישות וסגופים וחסידות יותר שנים ממה שעשה האר"י זלה"ה, ואף על פי כן לא היו כמוהו, ולא קרוב אליו.

אך האמת, כי כמו שיש הרבה קצים לגאולה, כי בהרבה מדרגות יכולים להגאל, כמו שכתב האר"י עצמו בענין "וירא ה' כי סר לראות"¹ ולפי המדרגה הגואלת - כך הם סדרי הגאולה. כך הוא בכל הארה, שלפי המדרגה המאירה - כך היא ההכנה הצריכה לה. והנה מזמן האר"י והלאה עמדו גדולים בישראל, וכלם מבחי' ההארה ההיא שנסתלקה באותו הזמן. והלכו הדברים מדור לדור.

והנה עתה אגיד להדרת כבוד תורתו אמרים אמת, כאשר הודיע ה' אלי על דברת כבוד תורתו, כי ראש שבטי ישראל הוא. וכבר זיכהו ה' להיות שמו הטוב הולך עד אפסי ארץ. אך תלמידים מובהקים לא זכינו שיעמדו לפניו. ומאת ה' כל דבר - אם קטון ואם גדול הוא. אך אומרים מקצת שבחו של אדם בפניו. על כן לא אומרים אלא ראשי פרקים, מה שאי אפשר זולתם, להראות לכבוד תורתו אמתו של דבר: כי עד כבוד תורתו הגיעה ההארה מהארת האר"י זלה"ה, ובהיות כבוד תורתו משרש קין, משרש יחזקאל הנביא, ובו נשלם תיקון ההארה הראשונה - על כן הנה בעוונותינו חטאינו הוא נשא, ומכאובינו הוא סבלם. וגם העברת הערלה נמסרה לו. כי "האי מאן דבמאדים" וכו', והוא משרש גבורה אשר זכרתי.

אמנם בהיות כבר שלם התיקון הראשון - על כן לא היה צורך לתלמידים אחרים, כי אין צורך לאותה ההארה להתפשט עוד.

[רמח"ל - הארה חדשה מעין הארת הזוהר]

ועתה ברצות ה' להיטיב לעמו רצה לגלות עוד אורה חדשה מבחינת הזוהר גם כן, שהוא מהארת הטפה כנ"ל. והוא **בחסדו בחר בי**. ומה אומר בזה, אם על הכנתי ידרוש? הן אמת, שרק חסד ה' עשה זאת, ולא כהכנתי. אך האמת הוא, כי שנים שקדתי על ענין היחודים ליחד יחודים, כמעט בכל רביע שעה יחוד אחד, כאשר אני מתמיד גם עתה ת"ל. וגם ראיתי לעמוד

¹. עיין שער הפסוקים שמות ג, ד.

[גילוי המגיד לרמח"ל]

אך הצעת המעשה בקיצור. ביום ראש חודש סיון התפ"ז², בהיותי מיחד יחוד אחד, נרדמתי ובהקיצי שמעתי קול אומר: "לגלאה נחיתנא רזין טמירין דמלכא קדישא". ומעט עמדתי מרעיד, ואחר נתחזקתי. והקול לא פסק, ואמר סוד מה שאמר.

ביום הב' בשעה ההיא השתדלתי להיות לבדי בחדר, וחזר הקול ואמר סוד אחר. עד שאחר כך ביום אחד גלה לי שהוא מגיד שלוח מן השמים³, ומסר לי יחודים פרטים לכוין בכל יום. ואז יבא. ואני לא רואה אותו, אלא שומע קולו מדבר מתוך פי. ואחר כך נתן לי רשות לשאל גם כן. ואחר כך כמשלש חדשים נתן לי תיקונים פרטים לעשות בכל יום, כדי שאזכה לגילוי אליהו ז"ל. ואז צוה לי לחבר ספר על קהלת, שהוא היה מפרש לי הסוד של הפסוקים כל אחד. ואחר כך בא אליהו, ואמר סודות מה שאמר. והוא אמר שעתה יבוא מטי' שרא רבא. ובבואו ידעתי שהוא הוא, מפני דברי אליהו שאמר לי. ומאז והלאה הכרתים, כל אחד בפני עצמו. וגם יש נשמות מתגלות, שאיני יודע שמם. ובכתבי החידושים אשר אומרים, אכתוב היום האחד אתי. **וכל הדברים האלה בנפלי על פני אני עושה**. ורואה את הנשמות האלה הקדושות, כמתוך חלום ממש בצורת אדם.

ובאמת ובאמונה אני אומר, **שעדיין לא הגעתי עד מחצית השגת האר"י זלה"ה**, רק שהוא לא הורשה לכתוב, ואני צויתי לכתוב. ואני גלה לי, ת"ל, המגיד בפנימיות החכמה דברים נפלאים, אשר לא נודעו מהרבה. כי דברי האר"י סתומים מאד. ובפרט ענין הקשיא איך קו הא"ס יעבור בתוך עשיה⁴.

[כללות החכמה: שלשה דברים]

וכללות הענין ג' דברים הם כללות החכמה: פרטיות ההנהגה, ירידת האור בהדרגת כחו, והרכבת המאורות. כי כל הצורות מה שאנו מציירים - לא מראות ערך הכמות, אלא ערך האיכות. והוא הפך מעניני הגשמיות, כי כל החכמה היא רק סדרי ההנהגה לפי מזג החד"ר. וכבר כל הדברים האלה יראה כבוד תורתו בכללים אשר שלחתי למורי ורבי כמוהר"ר חתנו נר"ו. כל אלה הדברים דחקתי וכתבתי להפיק רצון כבוד תורתו. ומאשר יהיה בסוף הדברים-אין לי רשות לדבר כלל, כי סתומים וחתומים.

אגרת פ"ו (רמח"ל למהר"י בסאן)

[שרפת פרה אדומה ושרפת התורה]

² ראה הגילויים של המגיד שנכתבו באותו יום, אוצרות רמח"ל עמ' רנו-רסו: בהנ"א יום ד' ר"ח סיון ה'תפ"ז: לגלאה נחיתנא רזין טמירין דמלכא קדישא. זכאין אינון עמא דקב"ה חכי לאוטבא להו, הה"ד, "ולכן יחכה ה' לחנכם ולכן ירום לרחמכם" (ישעיה ל, יח). דהא טיבו לא אתמשך לישראל לתתא עד דאתהנו מיניה כלהו עלמין לעילא, בג"כ, "יחכה לחנכם", יחכה ודאי. וכל כך למה, בגין דמאתר עלאה דעלאין שרי לאוטבא להו ולרחמא עליהו, ובג"ד, "ולכן ירום לרחמכם", "ירום" - לעילא . . . " . ענינם של הגילויים הנ"ל היה הגאולה ותרין משיחין.
³ שם המגיד שהתגלה לרמח"ל הוא: שמועיא"ל, ראה אגרות כט, ראה ג"כ החיד"א קונטרסים מסעות, אור הגנוז עמ' קח.
⁴ עיין קל"ח פ"ח, עמ' כז. עיי' ג"כ אגרת מ"ו של הר"י אירגס. ראה ג"כ אגרת נ'.

ואל אשר שאלני על ענין גזירת הספרים אשר במדינת הכומר⁵, **כבר יודע כ"ת אשר אני משכתי ידי מדבר דבר בענינים האלה**. אך אם כך אני לאחרים - לא אהיה כך עם כ"ת כל אשר אוכל, כ"ש שאין זה דבר קטן אלא גדול מאד. ובתחלה אומר ענין זה של גזירות התורה שהיו בעו"ה מאין יצאו, **כי אין דבר בלא שרש**⁶. וסוד זה "זאת חקת התורה" ותרגומו 'דא גזירת אוריתא', ונודע שכאן נרמז ענין זה. וסוד הדבר הוא ממש ענין הפרה האדומה, שהשכינה מוסרת עצמה לשריפת הדין החזק להציל את ישראל, והיא הניתנת לטהרת טמאים שאין להם טהרה אלא היא. הם הנטמאים בטומאה היותר תקיפה - דהיינו טומאת מת, שלכן אין להם תיקון אלא זה. והיא עצמה הטומאה של הגלות בסוד "הושיבני במחשכים כמתי עולם", וע"כ "היא העולה על מוקדה כל הלילה" כו'. אבל צריך שיהיה התעוררות לזה למטה, ולכן בזמן שהיה בה"מ [בית המקדש] קיים היתה אפר הפרה. וכיון שחרב הבית ואין פרה, הוצרכה התורה עצמה בעה"ר [בעוונות הרבים] לימסר כך לשריפה בעבור ישראל, וזה מתקן ג"כ גלות התורה. והנה כמו שכשכלתה פרה אחת היה צריך לעשות אחרת, כך תיקון אחד מתקיים עד זמן שמתקיים, אבל בהתגבר הקטרוגים ח"ו - צריך תיקון אחר. והאמת, כי הגדר לזה הוא שיהיו ישראל ממיתים עצמם על דברי תורה, ולכן נאמר "זאת התורה אדם כי ימות באהל" כמו שדרשו ז"ל. וע"כ הושם זה הפסוק לידרש כן בפרשה זאת ולא בפרשה אחרת.

ועתה אמת הוא ודאי, שקטרוג גדול נתעורר על ישראל והיתה צריכה התורה לימסר על ישראל ח"ו אפילו לשריפה, לא תעלה ולא תבוא. ובזה לא אוכל לגלות הרבה כי לא עתה התחיל, והיה לו זמן. וזה אמת, כי התורה מראה עצמה כאלו נמסרת לזרים ושם נאמר: צור תַעֲוֹדָה חֲתוּם תוֹרָה בְּלִמְדִי (ישעיה ח, טז), כי אדרבא מסתלקת מידם וניתנת תחת שמירה עליונה של גיבורים מגבורי ישראל, ולכן "וחיכיתי לה' המסתיר פניו" וכו' (שם ח, יז), כי עכ"פ א"א לימלט מהסתר פנים. אך יש תקוה, כי לא ניתנה ביד טמאים, והדברים עתיקים. ואת הכל ת"ל הראנו אלקינו, ולא אוכל להרחיב. והאמת, כי במקומות האלה היו קטרוגי התורה יותר, כי יותר לא המיתו עצמם והלכו אחרי הנאות העולם, כי כן בכל איטליא.

[ביטול הגזרות על ידי לימוד הזוהר בלי הפסק]

וזאת ידעתי אגיד, כי ודאי כבר נתרבה הקטרוג עד שהיה יכול להגיע ח"ו אל מקום גדול. ואנו ת"ל **הקדמנו וירצה ה'**, **יהיה לכל ישראל רפואה למכה**. כי זה ה' חדשים בקירוב⁷ כבר ראינו את הנולד והתחלנו בתיקון גדול, כאשר אומר עתה לכ"ת. וזאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש בני איטליא, ישמרם צורם, לינצל מרשת זו טמנו שונאיהם. ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו, כי רב הדבר ועצום מאד. זה הסדר אשר שמנו בבית מדרשנו, כי כבר ידענו מ"ש רשב"י בס' הזוהר פ' ויצא דף קנא ע"א: 'בעוד דהאי קול לא פסק דבור שלטא

⁵. בכ"ב אייר שנת התצא היתה גזרת הכומר ברומי לשרוף בפומבי ספרי קודש ר"ל, ראה ברלינר כתבים נבחרים, ירושלים תשי"ט, כרך א' עמ' 9.

⁶. דהיינו שכל מאורע יש כנגדו שרש למעלה בהנהגה.

⁷. זאת אומרת (לפי תאריך המכתב: כ' סיון התצ"א) שבשלהי טבת- שבט התצ"א קמה החבורה הקדושה של הרמח"ל שהעמידו תקנות

הישיבה, ראה תעודה ג'.

זה משפטו [של בית המדרש]⁸. שבעה בחרנו אשר התנדבו לזה לקיים להם להיות בין כלם לומדים תמיד מן הבקר עד הערב, כל הימים לא יחשו. והם עשו בניהם תנאי, שהלימוד הזה לא יהיה אלא לתיקון כל ישראל. וע"כ כלם כאיש אחד יחשבו, ולא יעשה שום אחד בשביל עצמו, אלא בשביל כל ישראל. ובסדר זה יתחילו: מיד אחר תפלת שחרית ישב אחד במקום אחד אשר הוכן לזה ושם ילמוד שיעור קבוע לו עד בוא ב' ויקח ממנו הספר עצמו, וממקום שהוא מסיים שם יתחיל, עד בוא השלישי ויקח ממנו. וכן יקיפו וילכו עד צאת הכוכבים, דבר יום ביומו. וכל אחד בשעת לימודו יהא דינו כמתפלל י"ח, שלא יוכל להפסיק בשום מין הפסק שבעולם. ולא יסיים לימודו עד שיתחיל הב', באופן שרגע אחד לא יפסק קול התורה. והלימוד הוא ס' הזוהר, תיקונים וזוהר חדש - ונמצינו לומדים בכל שבוע כל זה. וזה ידענו כי בחר ה' בזה לבטל כל גזירות קשות, ובפרט להיות לחומה אל הגזירה הקשה ח"ו.

ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גום, כי אני אלמלא איישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום. אבל כ"ת יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות, כי אין כמוה לטובה לכל ישראל, וכל א' במקומו יוכל לעשותו, כי לא דבר קשה הוא כלל. ואנחנו מצליחים בזה ת"ל, ועוד לנו סדרים רבים ונאים בענין הלימוד הזה.

אגרת ג' – תקנות הישיבה של הרמח"ל

בהנו"א. אלה דברי הברית החוקים המשפטים והתורות אשר קבלו עליהם החברים הקדושים, אשר באו על החתום, לקיים עליהם לשם יחוד קו"ש [קודשא בריך הוא ושכינתיה] כולם – [יבכש"ב] יפתח בדורו כשמואל בדורו - כי נעשו כולם להיות כאיש אחד לעבוד את העבודה הזאת עבודת ה' להחשב אחד מהם ככולם לכל העבודה הזאת.

וזה אשר קבלו עליהם:

ראשונה, לקבוע לימוד תמידי אשר לא יפסיק בבה"ת [בבית התפילה] הקדוש הזה בספר הזהר הקדוש. ללמוד כל איש מהם חלקו זה אחר זה מאחר תחלת הבוקר ועד עת תפלת מנחת ערב כל הימים תמיד, חוץ משבת, יום טוב ופורים, ט' באב וערב ט' באב ומערב שבת וערב יום טוב מחצות והלאה, לפי התנאים אשר התנו בלמוד הזה לפני ה':

א: שלא יהיה הלימוד הזה עליהם נדר, דהיינו שלא להתכשל חס ושלוש בעוון נדרים, אבל יהיה עליהם בכל תוקף וחומר גדול שיוכל לדבר ולב להרהר.

⁸. השווה עם תקנות הישיבה, תעודה ג', אות א, ב, ד.

ב: שלא יפסיק הלימוד כלל אלא בבא אחד למלא מקום חברו, יתחיל הב' הבא טרם יפסיק הראשון למען לא יפסיק הלימוד כלל.

ג: שאם אחד מהחברים ילך בדרך רחוקה או קרובה, חבריו הנשארים ישלימו בעדו ויחשב לו כאילו היה גם הוא עמהם.

ד: שלא יהיה הלימוד הזה לא על מנת לקבל פרס בשום צד ציפוי שכר או לשום צד מחשבה ופניה אחרת חלילה, כי אם רק לתיקון השכינה הקדושה ולתיקון כל ישראל עם ה' לעשות נחת רוח ליוצרם ולא יהיה להם שכר מזה כי אם לזכות לעשות עוד תיקונים כאלה וכאלה וליחד קו"ש ולתיקון כל ישראל.

ה: שאם חס ושלוש איזה אונס או טעות או שכחה יארע להפסיק הלימוד הזה באיזה צד שיהיה, לא יעשה הפסק זה שום רושם רע לא למעלה ולא למטה כלל ועיקר, ויהיה מעשיהם בלימוד הזה רק לתקן ולא לעוות כלל ועיקר.

ו: שיוכלו לצרף ללימוד הזה הלימוד הכללי של כמוהר"ר משה חיים רבם נר"ו, הלימוד שהוא לומד בישיבה בחצי היום.

ז: שיוכלו כל אחד מהחברים לזכות לפעמים גם לאחר אשר לא מכלל החברה הקדושה הוא. שיוכל ללמוד במקומו בשעתו ויחשב כאלו למד אחד מהחברים הקדושים עצמם.

ח: קבלו עליהם לחבר גם כן יום בלילה בלימוד הזה.

ט: שלא יחשב הלימוד הזה לשום אחד מהחברים לתיקון פרטי אפילו לכפרת עוונות, רק תהיה בו הכונה שלימה לגמרי לתיקון השכינה הקדושה ולתיקון כל ישראל.

י: שלא יהיה שום זמן קבוע לשום אחד מהחברים ללימוד הזה, אלא כל אחד יבוא ככל אות נפשו בזמן שיהיה ביכלתו.

ויהיו החתומים כורתי אמונה על הברית הזה:

כ' ישראל חזקיה בכמ"ר מיכל טריויס, כ' יצחק בכמוהר"ר שבתאי מריני, כמהח"ר יקותיאל בכמוהר"ר יהודה ליב מוילנה, כמהח"ר יעקב ישראל בכמהח"ר אברהם חזק, כ' שלמה בכמ"ר אברהם דינה, כ' מיכל בכמ"ר גד טירני, כ' יעקב חיים בכמ"ר אשר קאסטיל פראנקו.